

všeob. poj. podmínek nemá podobné ustanovení, jako § 3 odstavec druhý podmínek, že by se totiž dodatečná splátka státi mohla jen za života pojištěné osoby, jak to ostatně zdůraznil již soud prvního stádu, a že případné nejasnosti ve všeobecných pojišťovacích podmínkách podle § 915 obč. zák. nemohou býti na újmu pojistníkovi, jenž se nezúčastnil jejich úpravy. Měla-li žalovaná pojišťovna na mysli, že pojištění má býti podmíněno a státi se účinným teprve, až bude zaplacená celá první roční premie, třeba se měla platiti ve splátkách, pokud se týče, že dodatečné provedení zaplacení bez výjimky se může státi jen, byla-li osoba pojištěná v den, kdy bylo placeno, na živu, měla to v § 3 odstavec druhý, pokud se týče v § 5 čís. 2 svých podmínek jasně vyjádřiti, a když tak neučinila, jde to na její vrub. Proč žalovaná pojišťovna nepoužila svého práva, zrušiti pojišťovací smlouvu bez výpovědi dříve, než zaplacení třetí čtvrtletní splátky bylo provedeno, jest nerozhodné, a že zrušení smlouvy v případě § 5 čís. 2 podmínek nastalo samo sebou, z tohoto ustanovení neplyne, jak správně dolíčil již odvolací soud a jak ostatně bylo také vysloveno v rozhodnutí sb. n. s. čís. 5472, třebaže se jeho skutkový děj zcela nekryje se souzeným případem. Pokud dovolání odkazuje k § 7 zákona o pojišťovací smlouvě čís. 501/1917 ř. zák. a k § 1291 obč. zák., přezírá, že § 7 zákona o pojišťovací smlouvě dosud nenabyl platnosti, ale také, že nejde o pojištění rizika, které již neexistuje, nýbrž o otázku trvání smlouvy platně ujednané, při čemž se podotýká, že žalovaná pojišťovna dodatečným zaplacením třetí splátky na první premii nebyla obmyslně připravena o právo zrušiti smlouvu, nýbrž že tak mohla učiniti, jakmile splátka dospěla, pokud se týče, jakmile o smrti pojistníkově zvěděla, a že, když tak neučinila a premiová splátka zatím byla zaplacená, nebyla o možnost zrušiti smlouvu připravena pojistníkem, pokud se týče obmyslenou žalobkyní, nýbrž v důsledku příslušného ustanovení smlouvy, již ujednala. Posléze tvrdí dovolání, že, pokud již nemůže platiti pojistník, nemůže za něho platiti ani někdo jiný, ale dovolání přezírá, že tomu předpis § 26 zákona o pojišťovací smlouvě nebrání a že ani § 5 čís. 2 podmínek nestanoví, že se zaplacení musí státi samým pojistníkem.

Čís. 11326.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

K rozlukovému důvodu podle § 13 c) rozl. zák. se vyhledává, by manžel opustivší druhého manžela činil tak s vědomím bezprávnosti neb aspoň by s tímto vědomím v odloučenosti setrval. Tento rozlukový důvod jest vyloučen, když manžel výzvy uposlechl a vrátil se, pokud se to nestalo jen na oko. Opuštění společné domácnosti musí se státi přes lepší vědomí o jeho nedůvodnosti, v kterémžto vědomí jest již úmysl učiniti příkoří.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv I 2023/30.)

Žaloba manžela proti manželce o rozluku manželství z důvodu § 13 písm. c) rozl. zák. byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Rozlukový důvod § 13 písm. c) rozlukového zákona předpokládá zlomyslné opuštění manžela. Zákon nepoužil slov »bezdůvodné opuštění« a proto nelze shledati tento rozlukový důvod za opodstatněný již tehdy, když nejsou objektivně prokázány postačitelé důvody k opuštění společné domácnosti. Musí býti z okolností patrné, že manžel opustivší druhého, činí tak s vědomím bezprávnosti nebo aspoň že s tímto vědomím v odloučenosti setrvává přes výzvu k návratu. Tomu svědčí nejen doslov zákona, nýbrž i to, že zákon předpisuje jako další podmínku, by opuštěný manžel vyzval druhého manžela a tento se do šesti měsíců nevrátil, a tak v nedůvodném odporu setrval přes to, že soud podmínky pro výzvu k návratu shledal za osvědčené. Rozlukový důvod § 13 písm. c) rozl. zák. jest tedy vyloučen, když manžel výzvy uposlechl a vrátil se, ovšem, pokud se tak nestalo jen na oko. Že tomu tak nebylo, plyne ze zjištění nižších soudů, že se žalovaná opravdu rozhodla k manželovi se vrátiti. Pro zlomyslnost opuštění společné domácnosti nesvědčí ani to, že žalovaná podala žalobu o rozvod. Že důvody rozvodové v této žalobě uvedené byly vymyšlené, nevyšlo při jednání rozvodovém najevo a soudy nevzaly jen ony uplatněné rozvodové důvody za dostatečně prokazané, nkoliv za vyvrácené. Zákon sice výslovně nestanoví, že se opuštění společné domácnosti musí státi v úmyslu způsobiti těžké příkoří, ale v pojmu zlomyslnosti tkví již, že se musí státi přes lepší vědomí o jeho nedůvodnosti. V takovém vědomí jest již úmysl učiniti příkoří. Proto odvolací soud nechybil, neshledav, že se opuštění stalo a bylo v něm setrváno zlomyslně, tedy s vědomím bezprávnosti a v úmyslu způsobiti tak druhému manželovi příkoří.

Čís. 11327.

Důkaz zkouškou krve může býti proveden jen se souhlasemúčastných osob; nemůže býti proveden, když některá z nich nesouhlasí nebo projevený již souhlas odvolá. Lhostejno, jaká byla pohnutka k odvolání souhlasu, je-li soulož v kritické době nesporná.

Byla-li žaloba podána do soudního protokolu a tento protokol byl podle § 64 č. 4 c. ř. s. zaslán procesnímu soudu, jest pokládati žalobu za podanou v den, kdy byla dána do protokolu.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv I 2176/30.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného, podané do soudního protokolu dne 24. dubna 1929, procesní soud